

prostředku v případech v tomto zákonném předpisu v odst. 1—3 blíže vytčených. Napadené usnesení nenáleží k žádné z těchto tří skupin, rekurs je tudíž nepřipustný a bylo jej dle Šu 526 c. ř. s. odmítnouti.

Čís. 2370.

Při střetnutí se automobilem se železničním zařízením posuzují se náhradní nároky majitele automobilu proti dráze a naopak podle všeobecných zásad občanského zákonníka o náhradě škody. Vznese-li v tomto případě žaloba na dráhu, v níž domáháno se náhrady dle zákona o ručení železnic a podpůrně též dle obč. zákonníka, u obchodního soudu, aniž byla závčas namítnuta nepřislušnost, zůstane obchodní soud příslušným i pro projednávání nároku dle předpisů obč. zák.

Zruší-li odvolací soud rozsudek první stolice podle Šu 496 čís. 3 c. ř. s., nestačí, by vyslovil odchýlný právní názor, nýbrž musí též přesně označiti, v jakém směru po skutkové stránce zůstalo řízení neúplným.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 19 23.)

Žalující šofér najel v podvečer zimního dne na uzavřené avšak neosvětlené závory železniční a poranil se. Žalobu o náhradu škody proti dráze opřel o zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Procesní soud první stolice (obchodní soud) uznal žalobní nárok co do důvodu po právu, shledav v neosvětlení závor příhodu v dopravě. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o věci jednal a ji rozhodl. Důvody: Žalobce založil svůj nárok na předpisu zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., kterého však na tento případ užiti nelze. Předpisem Šu 3 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. doznal totiž onen zákon změny potud, pokud jde, mimo jiné, o případ, že vznikla ručícím osobám škoda tím, že — jako zde — jízdný silostroj střetl se s provozem dráhy. Tu posuzovati jest nároky ručících osob podle zásad obecného práva občanského, takže, utrpěla-li tělesný úraz osoba, ručící za jízdný silostroj, nemůže náhradní nárok proti ručící dráze uplatniti podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. právě tak jako nemůže dráha, v uvedeném případě škodu utrpěvši, uplatniti svůj nárok náhradní proti osobám, za automobil ručícím, podle Šu 1 a 2 zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák. Oba tyto vzájemné nároky jest posuzovati podle obecného zákona občanského. V tomto smyslu dlužno rozuměti výrazu »vzájemné nároky«, v Šu 3 aut. zák., což plyne zřejmě také z porovnání prvního a čtvrtého odstavce tohoto Šu 3 jakož i z motivu k tomuto Šu a nelze slova ta vykládati v ten rozum, že ustanovení Šu 3 aut. zák. jediné tenkrát lze užiti, když jak osoby za automobil ručící, tak i dráha škodu utrpěly a nároky své současně proti sobě uplatňují. Důsledkem toho je dovolaný soud věcně nepřislušným. Poněvadž však nejde o nepřislušnost nezhojitelnou (§ 104 j. n.) a obchodní soud svou příslušnost neodmítl (§ 41 a 43 j. n.), žalovaný erár námítky neučinil (§ 240 c. ř. s.), měl dovolaný procesní soud jednati a rozhodnouti podle předpisů obecného práva občanského. To se nestalo, posavadní jednání nepodává

proto dostatečného skutkového podkladu pro bezpečné posouzení sporné otázky, zda jde o vinu dráhy pokud se týče zda ručí dráha za jednání (opomenutí) svého zřízence podle zásad práva občanského, či zda zavinil si žalobce úraz sám, jak žalovaný namítá. Nutno proto vzítí na přetřes skutečnosti pro tento spor rozhodné podle 30. hlavy obč. zák. o náhradě škody a, poněvadž se tak posud nestalo, bylo rozhodnouti podle předpisu Šu 496 odstavec první čís. 3 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud sdílí právní názor soudu druhé stolice, že v tomto případě vzhledem k ustanovení Šu 3 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. dlužno přihlížeti k předpisům občanského zákona o náhradě škody. Než přes to nelze přezkoumati zrušovací usnesení odvolacího soudu, jelikož z něho není zřejmo, v čem by spočívala kusost dosavadního řízení a skutkového zjištění prvního soudu. Odvolací soud omezuje se na všeobecný výrok, že jednání v první stolici není dostatečným skutkovým podkladem pro bezpečné posouzení sporné právní otázky, zda jde o vinu dráhy a zda ručí dráha za svého zřízence a zda zavinil žalobce úraz sám. Tím vyslovuje odvolací soud vlastně jen právní názor, kterým první soudce bude vázán, neuvádí však ve smyslu Šu 496 čís. 3 c. ř. s. jednotlivých skutečností, jež mají býti řešeny, pročez bylo usnesení soudu druhé stolice zrušiti a tomuto uložití, by vydal nové usnesení, odpovídající uvedenému předpisu zákonnému, nepovažuje-li za vhodné, postupovati dle posledního odstavce tohoto Šu. Názor žalovaného eráru, že žalobu nutno zamítnouti již proto, že nepřicházejí v úvahu ustanovení zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., není správným, neboť žalobce dovoľával se ovšem v žalobě tohoto zákona, avšak mimo to též tvrdil, že železniční strážník, jenž za tmy závory neosvětlil, zavinil úraz a že železniční erár za něho ručí, čímž žalobce poukázal též na všeobecné předpisy občanského zákona o náhradě škody. Nehledíc k tomu odporovalo by zásadě procesní hospodárnosti, kdyby spor byl odkázán na jiný soud, ačkoliv soud první stolice se stal příslušným tím, že žalovaný nenamítal věcné nepřislusnosti, jak správně odůvodnil odvolací soud. Slušelo se proto usnesení odvolacího soudu zrušiti a uložití mu, by po případě vydal nové usnesení ve smyslu Šu 496 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 2371.

Připustnost pořadu práva pro žalobu, již domáhá se obec, přenechavši kdysi okrašlovacímu spolku pozemky ku zřízení veřejných sadů v jeho správě, neobmezenosti vlastnictví.

(Rozh. ze dne 13. března 1923, R I 164 23.)

Žalující obec usnesením svého zastupitelstva ze dne 21. května 1891 dala žalovanému okrašlovacímu spolku po jeho žádosti k dispozici po-